

PENSEO

N-ro 370

aŭg. / 2022

**Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994**

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 33-a jaro <http://www.elfino.cn/penseo/penlisto.htm>

Moissey Bronshteyn (Rusio)

Mi estas kiel vi

Mi estas kiel vi,
mi estas via ero,
la karn' de via karn',
la sang' de via sang'.
Bongustas ĉiu vort'
el via vort-utero,
frandindas ĉiu son'
por mia viva lang'.

Mi estas kiel vi,
ni sonĝe vidas samon,
ni samas en impet'
kaj en anima flam'.
Akceptas mi de vi
kaj amon kaj malamon,
sed revas certe, ke
ĉeestu pli da am'.

Mi estas kiel vi,
min lezas viaj mankoj,
ne bonas via mis'
por mia sangoprem',
sed mi defendas vin
per la fidinda man', kaj
samkiel en real'
defendus mi min mem.

Mi foje dum diskut'
ne tuj kapablas nei
akuzojn de l' rival'
en duba malkomfort',

sed post momenta dub'
jam pretas malkabei,
per trafa argument',
per via prava vort'.

Se en molesta hor'
ripetos historio
la nigrajn paĝojn de l'
kruela persekut', -
mi estas kiel vi,
do certe, malgraŭ ĉio,
nur senatenda paf'
kondamnos min al mut'.

Mi estas kiel vi,
mi mem elektis tion.
Ho vi, Esperantuj' –
feliĉa vivdestin'.
Pro trafa koincid'
mi devas danki Dion:
vi estas kiel mi,
kaj mi adoras vin.

11.06.05

Gao Jun (Ĉinio)

Skribi ion por somero

mi ne scias
ĉu somero havas rakontojn
ne pluvis en la tago de somera solstico
la vento estis diafana
la enirejo de la vojo estis diafana
flugiloj ankaŭ diafanis
sed
li plenplenis je forto
li solviĝis en la teron

li banas la fieran sunon

cikado penforte demetis sian surtuton
mi serchas rememoron laŭ ĝia ĉirpo
ĝi sin kaŝas kaj atendas pluvon
por forlavi polvon
pluvo tiel travideblas
ke oni sentas urban trivialecon
la somero restas en la domo
kaj rakontas siajn historietojn

mi iru al la montvilaĝo kiel kampulo
kaj aŭskultu al la vento
rakonti la somerajn historietojn
mi boligu kruĉon da teo
per akvo de roĵo inter montoj
dissemu la kampojn
kaj forigu realan lingvaĵon el poemoj
fab-bretoj, libeloj kaj cikadoj
ne informiĝu pri kieon de poemoj

la vento honestas kiel sendito
kaj penas la distancon
ne estas la forma vento
kiu kreas la belecon
ĝi batas foliojn
kaj rikoltas poemojn
mi petas de la vento
ke mia animo forlasu mian korpon
por bruligi la lampoon en la foro
ĝi estas la maro de sonĝoj
kantoj en infaneco venas de tie

Rita Mkrtchyan (Armenio)

Tro longa estis nigra nokto,
La pensoj batis, kiel pluv', sen fin',
Kaj nigra kato sur konstanta loko

Ne dormas, mi karesas ĝin.
Ne dormas la fenestroj, altaj domoj,
Observas ĉion luno kaj ĉiel',
Kaj malaperis, ŝajnas, tuta mondo,
Okuloj de la kato brilis kiel stel'.
Maŝinoj bruas, iu kantas forte,
La hundoj hurlas kiel la siren',
Atendas ĉiuj dum sendorma nokto
La kato, mi, - alvenon de maten'!

**

En mond' ŝanĝema, batalanta
Militoj, plagoj kaj minacoj,
Jes, mi elektas Esperanton,
Se Esperanto servas pacon.
Nekoncentebla tempo nia,
Malbono regas eble ĉiam,
Se ni parolos Esperante
Ĉu pli komprenos unu la alian?
Ideo ŝajnas tre naiva,
Sed provu resti optimistoj,
Voĉdonu por la amikeco,
Se estas ni Esperantistoj!

Ángel Arquillos (Hispanio)

Doloras al mi

Doloras al mi la tristo
De la homoj suferantaj
Doloras al mi la vivo
Kaj la soleco konstanta
Doloras al mi la timo
De multaj homoj kaŝantaj
Kaj la penso pri la fino.

majo 2022

Yohanes Manhitu (Indonezio)

Pluvo kaj espero neniam velkas

Hodiaŭ sunlumas kvankam ne varmiĝas.
La suno venis, sed ŝajne ne plenbrilas;
Ĝi donas sunlumon, sed ne tutkore,

dum tiu ĉi jaro, jaro malseka.
 Ĉiu jaro havas sian propran formon
 kaj la ĉi-jara formo estas malsama.
 Se ne dum la nokto, certe dum la tago,
 ni vidos pluvon kaj sentas malvarmon.
 La grundo malsekiĝas, neniam sekiĝas;
 la folioj estas verdaj, neniam flaviĝas.
 Ne estas tempo por kultivi kampon,
 maizo kaj rizo ne plenigos grenejon.
 La pluvo ne ĉesas, ni ne eliras;
 manĝi kaj trinki, ni daŭrigas.
 Esperu, ke manĝaĵo ne malpleniĝos
 por ke ni ĉiuj pasigu monaton.
 Ĉiu jaro havas sian propran naturon,
 homoj ne havas elekton,
 sed posedas cerbon por serĉi vojon
 por ĉiam ĝoji dum ili havas vivon.
 Konfidu ni al espero neniam velka
 kaj tenu firme la eternan promeson,
 plifortigu fidon kaj akriĝu intelekton,
 ni povos savi nin en tempo malfacila.

Noemuti, Okcidenta Timoro, marte 2011

Okuloj allogitaj

Multfoje mi vere ne havas povon
 malhelpi tiun ĉi paron de okuloj ŝatantaj,
 vidantaj la blankon kaj la nigron de la
 mondo.
 Ili estas lampo iluminanta por tiu ĉi koro.
 Kie mi trovos grandan potencon
 por direkti la okulojn al bonaj vidaĵoj
 kaj forlasi vidon mallumigantan la koron
 se la okuloj ŝatantaj ĉiam persvadas min?

Noemuti, Okcidenta Timoro, marte 2011

Scio ne estu malliberigata

Scio estas kiel akvo fluanta el granda
 fonto;
 scio estas branĉo de trunko kreskanta ĉiam
 bone.
 Ĝi fluas al tio, kio malplenigas la menson
 kaj faras laĝeton por ĝin kapti kaj konservi.

Kiel arbobranĉo, ĝi burĝonas kaj floras,
 poste bonodoras plenigante ĝardenon.
 Sed kiam avareco plenigas koron avidan,
 scia laĝeto ne estingas la soifon de la
 mondo
 kaj flor-aromo moviĝas nur ĉirkaŭ la
 ĝardeno,
 ne troviĝos ĝojo en la mondo, kiu esperas.
 Se ĉiutage scion ni metas en malliberejon,
 ni velkigos la intereson bone kreskantan.

Noemuti, Indonezio, aprile 2011

Jadranka Miric (Serbio)

Ardas Julio

Ekis somero.
 Varmaj sunaj tagoj
 plaĉas al homaj reagoj
 je subitaj ŝanĝoj de vetero.

Florĝardenoj plenplenas
 de koloritaj floretoj
 kiuj nin tre allogas
 kaj magie al ĉiu odoras.

Surstrate belaj inoj promenas
 vestitaj en multkoloraj roboj.
 Ruĝaj kaj bluaj maŝoj okulfrapas
 sur la plaĉaj sablaj ĉapeloj.

En la verda tilibranĉaro
 vigle kveras turtoj
 dum en la ombro sub branĉoj
 sur la benko ĝuas enamiĝinta paro.

Julia ardo

La flormalfermado matena
 similas al naskiĝo de matena lumo.
 Floras la aŭroro en vivokoloroj
 samkiel aspektas herbejo printempa.

Ardas julia tag'.
 Homoj freŝiĝas banante sin .
 Riveroj allogas nin. Same lag'.
 En urba naĝejo mi vidas vin.

Via malseka harar'
 brilas sur suna radiar'.
 Brilas viaj ruĝaj lipoj
 pretaj por miaj kisoj !!

Ne forgesu min

Surstrate neatendite
 mi renkontis vin. Kiaj feliĉuloj!..
 Verdire, post longa tempo niaj okuloj
 renkontiĝis. Pluvis kviete!

Blua larĝa ombrelo
 kvazaŭ kara senfina ĉielo
 kaŝis nin de pli kaj pli fortaj pluvgutoj .
 Ilin akompanis larmoj de feliĉo.

Sub ombrelo du homoj
 trovis preskaŭ perditan feliĉon.
 Niaj koroj harmonie tiktakadis.
 En liaj manoj du sukerigitaj pomoj.

Forte memoroj puŝis min
 pro ŝveliĝintaj sentoj pri vi
 kiuj fulme kaptis min
 dum tondre eĥis la via "Ne forgesu min".

Elena Popova (Bulgario)

Papilio

Ĉu ĝi konas amon
 kaj pro forges' doloron ?
 Tagojn sen varma mano
 kaj noktojn sen ploroj?
 Ĉu ĝi havas koron?
 Demandoj vanaj —
 Ĝi kaŝas ĉiamon,

neniam forgeson...

Bonidezino

Kiel juna arbeto
 kun manbranĉeto
 sur la Ter' vin apogu —
 por fort' kaj amo.
 Ofte dumvoje
 per vulpaj ruzoj
 oni vin allogos —
 sed ne mensogu!
 Menson de pigoj
 ne atendu! Strigo
 saĝa estu kaj
 gardu vian indon!
 La viv' estas fabelo.
 Vi — ĝia floro bela.
 Feliĉan feston al la infanoj!

Ivanichka Magharova (Bulgario)

Fasko da hajkaj

Malvarma lito.
 La lucerno lumetas.
 Ne estas patrino.

Ĉambro. Piano.
 La klavoj jam ŝtormegas.
 Matena kafo.

Ĉambro malplena.
 La silento bruegas.
 Horloĝo ĉesis.

Amara ĝojo
 kisas mian vizaĝon.
 Dolora anim'.

Plum' de kolombo
 alflugis. Ĉu estas am'
 aŭ disiĝa hor'.

Frost' paralizis
sensojn. Frostiĝas koro –
sen am' restanta.

Trans la fenestro
pala lun' kaŝrigardas.
Animo ĝemas.

Soleca paŝas
ŝi sur malseka sablo –
kun vent' dancanta.

Bela heroldo
Kisis mian vizaĝon.
Anim' ĝojegas.

Malĝojo venis
ĉe mi. Donu la manon
ni estu ambaŭ.

Li solas. Tasoĵ.
Mallum' fenestron kisas.
Malsama pluvo.

Glaso da kafo,
nigra pec'ĉokolada.
Soleca nokto.

Tiberio Madonna (Italio)

Stranga manĝo

(Rakonteto)

Ni eniris en la strangan restoracion sen tegmento kaj kun brikoj multkoloraj. La stranga kelnero estis lacerto, kiu tamen estis ruĝa anstataŭ verda, kaj surportis oranĝkolorajn vestojn.

Ni eksidis ĉirkaŭ tablon duone rondan kaj duone kvadratan, kiu havis tukon ne sure sed sube, tenatan per gluo. La kelnero diris al ni, ne kio estas por manĝi, sed kio ne estas disponebla, kaj demandis nin, kion ni volas

nemanĝi, tamen komprenigante al ni, ke ĝustetion ni fine devos manĝi. Ni elektis supon de brikoj kaj sukron de ĝirafo, kaj li kapjesis kaj ridetis al ni.

Post unu minuto li revenis portante al ni verdan dolĉaĵon kaj nomante ĝin viando de fiŝo. Ni objektis, ke tio ne estas la mendaĵo, sed li respondis, ke ĝustetion li imagis, ke ni mendis, ĉar ne gravas la diraĵoj sed la pensaĵoj. Li tuj foriris saltetante kaj malbone kantante.

Ni komencis manĝi la strangan dolĉaĵon, kiu tamen estis amara, kaj konstatis, ke ĝi ne vere havas konsiston, ĉar, post kiam ni manĝis grandan kvanton, ni ankoraŭ malsatis.

Ni levis nin kaj foriris, ricevinte monon de la kelnero, kiu salutis nin per frapeto sur la kapo.

Elirinte, ni rimarkis, ke la restoracio havas nun nur unu koloron.

Elena Popova (Bulgario)

Amu min, mia Dio!

Ĝi parolis al mi:

– Mi diros al vi kiam mi estas soifa kaj kiam malsata, kiam fortoplana kaj kiam lacigita, kiam vi devas semi kaj rikolti... Se vi rilatas al mi kun amo, mi vin rekomencus per sennombraj donacoj – rezultoj de mia amo. Ĉar vi estas mia ido!...

Estis mia Patrino – la Tero.

Ĝi min parolis:

– Kiam vi perdos viajn lastajn fortojn, kiam viaj okuloj ĉesos vidi la Lumon kaj via koro senti la Amon, vi kuŝiĝu en mi trankvile. Mi varmigos vin per mia ĉirkaŭpreno kaj mi transformigos vin en floron aŭ en verdan herbeton. Vi estos eterna, ĉar mi vivos en vi kaj vi – en mi.

Vi pensas, ke mi estas nur ordinara materio, ĉu? Ho vi, fiera homo! Jes, vere, mi estas kiel ordinara, ankaŭ tiel neordinara, sed sen mi vi neniam povus vidi la belecon en tiu ĉi mondo. Sen mi vi ne povus vivi...

Mia senprudenta ido, amu min! Iu tage nur la belecon kaj amon, kiun mi entute donacas al vi, vi povos kunporti de tiu ĉi mondo. Ĝi estos por vi pasporto dum la flugado inter la steloj...

Tiel parolis al mi mia Patrino – La Tero.

Samtempe mia spirito flugis al la steloj, dezirante sin liberigi de ĝia forto. Mi konfesas, ke krucumita inter la amo al Ĝi kaj al la Libero, inter la Korpo – ido de la Tero kaj la Spirito – ido de la Lumo, mi ofte ĝin ne komprenas. Sed dum la jaroj io varma kaj bela – amo, espero, boneco, beleco kaj pardono al ĉiuj, plenigas min.

Mi Ĝin rigardas kaj aŭskultas ĉiam pli atente. Ĝin, ne sufiĉe amata, mia Patrino – la Tero...

Mi nun bondeziras ĝin:

– Estu eterna, nia bela Tero!

La verda montarbaro

Mi estas blanka nuboj de kamparo,
Flosante sur la verda montarbaro.
Mi lasas kison en la fruktoĝardeno,
Kaj ĵetas rideton sur lago de beno.

Mi estas printempa brizo de kamparo,
Blovante tra la verda montarbaro.
Mi akompanas kompleze vojaĝantojn,
Kaj sendas al niaj gastoj kantojn.

Pli abunda estos la abunda kamparo,
Kaj la bela aspekto fariĝu pli juna!
Pli verda estos la verda montarbaro,
Kaj nia ekskurso fariĝu pli oportuna!

Rido kaj kanto
Sonu en la kamparo
De nia lando!

Blua ĉielo kaj blankaj nuboj

Blankaj nuboj ŝvebas sur blua ĉielo,
Kiel magnolioj florantaj kun belo.
Disiĝis nebulo per vento favora,
Kaj revenas la printempo glora.

Ho blankaj nuboj plene de klara,
Vojaĝu kun ni tutmonde sur maro!
Buntaj nuboj leviĝas sur blua ĉielo,
Kiel azaleoj florantaj kun belo.

Forigita estas la etoso soleca,
Kaj radias fajrero de ardo juneca.
Ho buntaj nuboj plene de klara,
Vojaĝu kun ni tutmonde sur maro!

Tenante vian manon

Kiam mi unue enamiĝis al vi,
Nebulis kaj timidis la emoci'.
Neniel sufiĉe ni amon eldiris,
Tenante vian manon mi sopiris.

Multaj jaroj pasis senkonscie,
Junula koro ne plu flosas ĉie.
Kiam sonas denove olda melodio,
Rememorata estas la frua pasio.

Ĉu vin kortuŝas ĉi tiu sento?
Sed blovas ĉiujare la vento!
Vian manon mi ankoraŭ tenas,
Nian fidelan amon mi benas.

Elĉinigi

Yi Qiao (ĉino en

Germanio)

El Ĉina Antikva Poezio

Yuan Quhua (?-?)

—laŭ melodio *Proksimiĝas glavo*

Lastnokte pluvego
 sukcese estis ĉesigita de l' vento
 de la orienta direkto.
 La spektaklfloroj per tento
 prosperas en nuno.
 Feliĉe eskapis ili de turmento
 de l' pluv' kaj ĝisnunas.
 En halo kaj korto silento
 ja regas sen homoj.
 Hirundoj, orjoloj* jen sur la tegmento
 pepadis senĉese,
 verŝajne ĝuante kun mi en lamento
 la tristan ĉagrenon domaĝi printempon
 foriri en frua momento.

La bona arbego ankoraŭ vualas
 jen eĉ en tagmezo per ĝia pintkrono
 la domon, en kiu kurtenoj ankoraŭ
 falpendas nun kontraŭ la luma rigoro,
 ĉar mi ĵus leviĝis kaj ĝuste rigardas
 flugflirti la flokojn salikajn en soro.
 Mi kaŝe faligas larmperlojn,
 volante konfidi al ondoj en nebulkoloro
 mesaĝon de mi en la menso:
 “Mi ja malgrasiĝas por li pro sopiro,
 leteroj liaj nur alsendis de foro
 salutojn sen diri al mi la
 hejmenrendaton.”
 Mi fikse rigardas la montojn
 en svago vespera, kun spleno en koro.

*orjolo=oriolo

Lu You (1125-1210)

—laŭ melodio *Feniksforma harpinglo*

Rozeta delikata mano
 alportas tason da flaveca vin'.
 En la palaca korto

printempa belo plenas en fascin'.
 La vent' el oriento furiozas,
 ĝojiga tempo raras kun deprim'.
 Plenbruste kovas mi ĉagrenon
 dum repudi' kelkjara sen intim'.
 Kia eraro! sen anim'! sen anim'!

Printempo restas sama,
 sed ŝi jam magras tre.
 Larmfluo ŝia malsekigis
 mantukon re kaj re.
 Persikaj floroj falas sur la teron,
 troviĝas nur solecaj pavilono kaj ale'.
 Kvankam mi tenas fidelecon al ŝi,
 tre malfacile mi mesaĝon sendas.
 Kia ĉagreno! ve! ve! ve!

—laŭ melodio *Perdrika ĉielo*

Mi loĝas en kamparo pitoreska
 for de l' vulgara homomonda bru'.
 Post drink' de bona vino
 mi paŝas en bambuoj jen kun ĝu'.
 Post finlegado de taŭista sutro
 kuŝiĝas mi kaj rigardas la ĉiela blu'.

Mi ĉasas vivon senokupan kaj liberan,
 malgraŭ ke mi oldiĝos kun tempas',
 sed mi nur zorgas pri ĝojiga vivo.
 Mi vere scias, ke l' Ĉiel' pri mia ĉas'
 jen fajfas, kaj oldiĝon mian
 ĝi konsideras de l' sortbata la frakas'.

—laŭ melodio *Kora sento*

Tiujare mi veturis dekmil liojn
 sola al limregiono per ĉevalo
 nure por rangpromocio.
 Kiel songo en memora palo

viv' ĉelima tute vaporiĝis,
tamen polv' vualo
kovras la malnovan palton
el la felo de valora animalo.

Malamiko ne ankoraŭ ekstermiĝis
sed tempihararo mia grizas kiel
prujno.

Tristaj larmoj fluas pro nenio,
ja neniel mi atendas, ke mi en nuno
sopiremas pri la fronto en la foro,
sed mi kadukiĝas jam ĉe akva duno.

Elĉinigis

Vejo (Ĉinio)

*****

Chen Tuan (906 – 989)

REVENO AL ERMITEJO

Dek jarojn mi vane klopodis en tiu ĉi mondo,
Foj-foje en sonĝo alpaŝis al mi ermit-monto.
Honora rangeco kontentas malpli ol dormado;
Riĉaj zorgas pli ol malriĉaj en la vivparado.
Deprimas aŭd' pri suvereno en militdanĝero;
Afliktas vid' pri ebriuloj de orgiprefero.
Kun libroj malnovaj al ĉi ermitejo mi iros, —
Printempan aeron, ĉu floroj, ĉu birdoj, elspiros.

Wu Jun (469-520)

Hato sur monta supro

De monta horizonto nun alŝvebas brumo,
sin montras tra bambuoj subiranta suno.
Super tegmento birdoj giras, blankaj nuboj
eliĝas el fenestroj en ĉiela lumo.

Xue Daoheng (540 - 609)

Nostalgio en ekprintempo

Du jarojn pli frue mi l' hejmon forlasis.

Post la ekprintempo sep tagoj jam pasis.
Sovaĝaj anseroj norden min antaŭis,
sed, antaŭ l' florad', min hejmveo ĉirkaŭis.

Zheng Wenbao (953 - 1013)

Disiĝo de amiko

Ornamita ŝip' sin ankras ĉe printempa lago,
ĝis amiko duon-ebriiĝas de grenbrando.
Ĝi transportas, spite l' elementojn en la svago,
plenan malĝojecon de disiĝo al sudlando.

Elĉinigis

Minosun (Ĉinio)

Zhuangzi

ĈAPITRO DUDEK-OKA

La reĝoj, kiuj abdikas la tronon

§

28-14

Antaŭ ol ataki la tiranon Jie, la reĝo Tang, la
fondinto de la dinastio Shang, iris konsulti la ermiton
Bian Sui, kiu diris:

“Tio ne estas mia afero.”

“Kiun alian do mi konsultu?” demandis la reĝo
Tang.

“Mi ne scias,” respondis Bian Sui.

La reĝo Tang sin turnis al alia ermito nomata
Maoguang. Ankaŭ tiu respondis:

“Tio ne estas mia afero.”

“Kiun do mi konsultus?” demandis la reĝo Tang.

“Mi ne scias,” respondis Maoguang.

“Kion vi pensas pri Yiyin?”

“Li estas homo kun forta volo kaj estas kapabla
elteni humiligon. Mi aŭdis nenion alian pri li.”

La reĝo Tang do konsultis Yiyin pri sendo de puna
ekspedicio kontraŭ la tirano Jie. Kiam la tirano Jie estis
renversita, la reĝo Tang volis cedi sian tronon al Bian

Sui. Rifuzante akcepti ĝin, Bian Sui diris:

“La fakto, ke vi venis min konsulti antaŭ ol ataki Jie, estas sufiĉa por pruvi, ke vi konsideris min kiel brutalon. Nun, kiam vi venkis Jie kaj intencas cedi la tronon al mi, vi certe prenas min por homo avida. Malfeliĉe mi vivas en epoko de malordo kaj, ankoraŭ pli netolereble por mi, iu homo senvirta dufoje venis min malhonoru per sia senhonta konduto. Mi ne plu povas elporti la aŭskulton de viaj vortoj.”

Tion dirinte Bian Sui dronigis sin en la rivero Zhoushui.

Poste la reĝo provis persvadi Maoguang fariĝi la reganto, dirante:

“Jen estas la regulo observata ekde la antikveco: homoj saĝaj donas konsilojn aŭ planojn, homoj bravaj ilin plenumas, kaj homoj de humaneco regas super la lando. Estas ja tute nature por vi surtroniĝi.”

Maoguang rifuzis dirante:

“Detroniĝi la suverenon estas ago kontraŭ la justeco; mortigi siajn regatojn estas ago kontraŭ la humaneco; ĝui alies sukceson, kiun ili atingis spite la danĝeron, estas ago kontraŭ la honesteco. Mi iam aŭdis, ke oni devas nek akcepti altan pozicion kaj riĉaĵojn proponitajn de homo sen justeco, nek paŝi sur la landon de regno, kiu estas regata kontraŭ la Taŭo, por ne paroli pri la akcepto de la trono!”

Kaj tion dirinte, kun peza ŝtono sur sia dorso, li sin jetis en la riveron Lushui.

§28-15

Kiam la dinastio Zhou komencis fondiĝi, troviĝis du nobluloj nomataj Bo Yi kaj Shuqi, kiuj vivis en la regno Guzhu. Ili diskutis inter si:

“Oni diras, ke en la okcidento vivis iu, kiu ŝajnas atingi la Taŭon. Ni do iru lin vidi.”

Kiam ili alvenis al la sudo de la monto Qi, la reĝo Wu de Zhou, aŭdinte pri tio, sendis sian fraton Dan, por ilin akcepti. Dan diris al ili:

“Ni proponas al vi la unuarangan oficon kun duobla salajro. Ni do ĵuru aliancon inter ni.”

Tion dirinte, li skribis la ĵuron. Poste li sigelis la skribitan ĵuron per bova sango kaj enterigis ĝin en la loko, kie la ĵuro okazis.

La du homoj interŝanĝis rigardon kaj ekridetis. Ili diris:

“Ho, kiel strange! Tio estas tute kontraŭ la Taŭo, pri kiu ni parolas. Iam, kiam Shennong regis super la lando, li laŭsezone kultis diojn kaj faris oferadojn. Kvankam li estis tre pia, li neniam petis favorojn. Kun lojaleco kaj sincereco, li regis sian popolon, farante sian plejblon kaj postulante nenian redonon. Li lasis siajn regatojn agi laŭ sia bontrovo. Ili ĝuis la liberecon sin okupi je la regado aŭ je la administrado, se ili estis fervoraj por tio. Oni ne penis rikolti sukceson sur la ruino de alies malsukceso, nek faris sin supera al homoj de malaltaj kaj modestaj pozicioj, nek profitis de la okazo ĉasi sian propran profiton.

“Kaj nuntempe, kontraŭe, vidante la reĝlandon en malordo, la Zhou-anoj perdis nenian tempon por renversi la dinastion Shang. Ili respektas la intrigemajn homojn, kiuj okupas superan postenon; subaĉetas oficistojn, kiuj okupas malsuperajn postenojn; kaj sin turnas al la armilojn por fari minacon al aliaj. Nun ili prezentas la ĵuron de alianco por montri sian sincerecon kaj mortigas la beston por sigeli sian ĵuron; ili fanfaronas pri siaj virtaj agoj por gajni la popolan subtenon, kaj buĉas la popolon por akiri riĉaĵojn. Ĉio ĉi tio povas nur krei pluan ĥaoson anstataŭ tiranecon. Ni aŭdis, ke la antikvaj induloj ne evitis sian respondecon en la paca kaj prospera tempo, nek trenis malnoblan ekzistadon nur por konservi sian vivon en la ĥaosa tempo. Nun ke la mondo estas tiel malluma kaj malbona, kaj la virto de la Zhou-anoj estas tiel dekadencanta, ni do preferu konservi nian karakteron nobla kaj nian konduton senmakula, ol nin malpurigi restante ĉi tie kun Zhou-anoj.”

Tion dirinte, la du homoj komencis sin direkti norden kaj atingis la monton Shouyang, kie ili mortis de malsato.

Homoj kiel Bo Yi kaj Shuqi, eĉ se la riĉaĵoj kaj honoroj estas proponataj al ili, ne ilin prenas je la kosto de la principo. La nobla spirito, la perfekte virta konduto, la ĝuo de la plezuro trovita en siaj agoj, la sinapartigo disde la malpuraĵoj de la mondo — jen la kvalitoj, kiuj konsistigas ilian altan moralecon.

Elĉinigis

Wang Chongfang
(Ĉinio)

Ĉineske

Yi Qiao (Ĉino en Germanio)

Apud lago

— laŭ ĉinesko *lotusfolia taso**

Apud verda lago,
tago
pli belas.
Kun la kara amikin',
sen fin'
kor-helas.

Kun la arda flamo,
amo
prosperas.
En printempa la zefir',
sopir'
teneras.

*Lotusfolia taso (ĉine: *heyebai*): ĉina fiksfoma poemo el 6 versoj de 6,2:3;7,2;3 silaboj, laŭ rimaranĝo aab,ccb

Lago de Baĵkalo

— laŭ ĉinesko *kavalira danco**

1.
Tie ebriiĝis
brizo primavera.
Verde vastis herbejo
kun pejzaĝo prospera
k. vagad' libera.

Lunlumo aspergis
amon tra la lago.
Lumigis la kamp-fajro
nin ambaŭ kun imago,
ĝis frua tago.

2.
Multaj jaroj pasis,
provis ni por beni.

Kun la ŝanĝitaj paŝoj
ni ne povas man-teni,
sed nur ĉagreni.

Palas nun paŝ-spuroj
al la celo fida.
Sur lago de Baĵkalo
kirligās neĝo frida
k. glaci' rigida.
3.

Pasio ne povas
fandi tutan neĝon,
ĉar ĉi vivo tro kurtas
por venki natur-leĝon.
Mi emas preĝon.

Iam la paseo
reaperos pove.
Vi aspektos mistera
ĉe Baĵkalo denove,
arde kaj move.

*Kavalira danco (ĉine: *Pozhenzi*): ĉina fiksfoma poemo el du strofoj kun po 5 versoj de 66,77,5 silaboj, laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x = senrima)

Matena suno

— laŭ ĉinesko *kanto de lavantino**

Matene
la ĉiel'
lazuras je vasta hel'.
Kolomboj ŝvebas pace
fronte al sunluma bel'.

Mi kantas
ĥore kun
kolomboj fervore nun.
Tutkore kaj pieme

ni sopiras al la sun'.

Tagoj de
somero
plenplenas de libero.
Mondo estos pli bona
kun paŝoj de espero.

**Kanto de lavantion (ĉine: daolianzi): ĉina fikforma
poemo el 5 versoj de 33,7,77 silaboj, laŭ rimaranĝo xa,
a, xa (x=senrima)*

Vespersuno ruĝa

— laŭ ĉinesko *budhista dancisto**

La ruĝa vespersuno
ĉiele de aŭtuno
belas jen sen fin'
dolĉas kiel vin'.

Pasio brilas
ni kunjubilas.
Tarde arda am'
pompas kiel flam'.

**Budhista dancisto (ĉine: Pusaman): ĉina fikforma
poemo el du strofoj kun po 4 versoj de 7,7;5,5; / 5,5;5,5
silaboj kun para rimo*

Jadranka Miric (Serbio)

Ŝanĝoj en la Mondo —1

aŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Alvenis
la varma somer'.
Altas temperaturoj!
Jen, ĝoja saltas paser',
pli plaĉas vesper'.

Surstrate
laŭtas gaj-sonoj.
La viva muzikbando!
Ŝajnas ke pri virusoj
forĝesis homoj!

Sopiro
al maro fortas.
memoroj pri hejmloko
min tre maltrankviligas.
Larmoj aperas.

Neniel
mi povus ĝui
dum aliaj suferas,
nek mi volus militi.
Mi preĝos al Di'.

Tiom da
majusteco. Ve .
Dume per “agent-milit’”
iuj provokus, ĉu ne,
Mondmiliton, re!

Kuraĝe antaŭen!

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Ĉielo
tute bluiĝis.
Post ŝtorma nokto suno
aperis. Jam tagiĝis.
herbej' verdiĝis!

Ekfloris
gladioloj. Ho,
kiaj belaj floretoj
en kvin koloroj! Tio
estas magio!

Somere
riveroj klaras.
Survoje je senfino
luno plaĉe vagadas.
Dum noktoj freŝas!

Somere
ni ferias. Ve!
Jes, ĉiu infanoj, pro
fi-militaj agoj tre
suferas. Ho, ne !

Vintras je
Suda duono
de nia teroglobo.
Aŭdiĝas milda sono
“kredu je bono!”

Naturo kaj ni

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Sennuba
ĉiel' lazuras.
Arda aero ĉiam
arbaron forbrulegas.
Tio malbonas.

Mateno
freŝas. Bazon
oni frue vizitas,
por eviti varmegon
kaj tagsufokon.

Akvumi
ĝardenojn nepras.
Tamen por ŝpari akvon
oni tion kondamnas.
Neniu ignoras.

Ni devas
planedon nian
savi. Ne ĉiuj pensas
tiel, sed havas ian
kialon sian.

Naturon
mortigas ofte
potenculoj milite,
konscie kaj avide
senpardonpete.

*Sopir-al-sudo (ĉine: yijiangnan): ĉina fikforma
poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo
xa,xa,a (x=senrima).

Fratoj Grimm

VULPO KAJ ANSEROJ

La vulpo venis iam sur herbejon, kie sidis grego da belaj grasaj anseroj, jen ĝi ridis kaj diris: „Mi venas ja kiel vokita. Vi sidas bele kune, tiel mi povos manĝi ĉiun el vi laŭvice.“ La anseroj gakadis pro timo, eksaltis kaj komencis lamenti kaj petegi kordisŝire pri sia vivo. Sed la vulpo volis nenion aŭdi pri tio kaj diris: „Ne estas indulgo, vi devos morti.“

Fine iu el la anseroj kuraĝe diris: „Se ni, la kompatindaj anseroj tiel junaj devos lasi nian freŝan vivon, tiukaze cedu al ni nur unu favoraĵon kaj permesu al ni preĝi, por ke ni ne mortu en niaj pekoj. Poste ni starigos nin en vico, por ke vi povos elserĉi ĉiufoje la plej grasan.“

„Jes“, diris la vulpo, „tio estas en ordo kaj krome pia peto: Preĝu, mi atendos tiom longe.“

Sekve la unua komencis sufiĉe longan predikon, ĉiam tiel: „Gak, gak!“ Kaj ĉar ĝi tute ne volis fini la gakadon, la dua ne atendis, ĝis kiam venos ĝia vico, sed same komencis gakadi.

La tria kaj kvara sekvis ilin, kaj baldaŭ ili gakadis ĉiuj kune. (Kaj tiukaze, kiam ili estos finpreĝintaj, la fabelo estu rakontata plu, sed momente ili ankoraŭ gakadas ĉiuj seninterrompe.)

Fonto: Jakobo kaj Vilhelmo Grimm: Infan-kaj domfabeloj,

tradukis

**Dorothea kaj Hans-Georg
Kaiser (Germanio),**

lingve kontrolis **Vladimir Türk**

Eldonas Redakcio de *Penseo*
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Retadreso: vejdo@163.com

www.elferno.cn/penseo/penlisto.htm

